

သေခြင်း ၄-မျိုး

- ၁။ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ရုပ်နာမ်အစဉ် အကြွင်းမဲ့ပြတ်ခြင်း=သမုစ္ဆေဒမရဏ။ (သတ္တဝါအများနှင့်မဆိုင်၊ ရဟန္တာများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်။)
- ၂။ ရုပ်နာမ်သင်္ခါရတို့၏ ဘင်္ဂဏနှင့်ဆိုင်သောပျက်ခြင်း=ခဏိကမရဏ။ (ဉာဏ်ဖြင့်ဆင်ခြင်၍ ထင်မြင်နိုင်ခဲ့သည်။)
- ၃။ သစ်ပင်သေသည်။ သံသေသည်ဟုခေါ်ခြင်း=သမုတိမရဏ။ (သံဝေဂဖြစ်ဖွယ်ရာမဟုတ်)
- ၄။ တစ်ဘဝ၌ အကျုံးဝင်သော အသက်(ဇီဝိတိန္ဒြေ)၏ အကြွင်းမဲ့ပြတ်စဲခြင်း=ဇီဝိတိန္ဒြေယုပစ္ဆေဒမရဏဟု သေခြင်း ၄-မျိုးရှိသည်။

ထို ၄-မျိုးတွင် ရှေ့ ၃-မျိုးကို ဤမရဏဿတိဘာဝနာအရာ၌ မလိုအပ်။ လေးခုမြောက် ဇီဝိတိန္ဒြေယုပစ္ဆေဒမရဏသာလျှင် သတ္တဝါအများနှင့်လည်းသက်ဆိုင်၊ ထင်လွယ်၊မြင်လွယ်လည်းရှိ၊ သံဝေဂဖြစ်ခြင်း၏အကြောင်းလည်းဟုတ်သောကြောင့် ဤမရဏဿတိဘာဝနာနှင့်သက်ဆိုင်သည်။

သေခြင်း နှစ်မျိုး

ကောင်းမှုကံကုန်ခြင်း၊ အသက်တမ်းကုန်ခြင်း၊ ထိုနှစ်ပါးလုံးကုန်ခြင်းတို့ကြောင့် သေချိန်ကျသဖြင့် သေခြင်း=ကာလမရဏ။ ကောင်းမှုကံကုန်ခြင်းစသည်တို့ကြောင့်မဟုတ်ဘဲ ရှေးဘဝကဖြစ်စေ၊ ယခုဘဝမှာဖြစ်စေ ပြုအပ်သော ဥပစ္ဆေဒကံကြောင့် သေချိန်မကျမီသေခြင်း=အကာလမရဏ ဟု နှစ်မျိုးရှိသည်။ ထိုနှစ်မျိုးလုံးသည် အထက်ဖော်ပြပါ သေခြင်း ၄-မျိုးတွင် ဇီဝိတိန္ဒြေယုပစ္ဆေဒမရဏ၌ ပါဝင်သည်။ ဤဇီဝိတိန္ဒြေယုပစ္ဆေဒမရဏ-သတ္တဝါတို့၏ သေဆုံးခြင်းကို အဖန်ဖန်ဆင်ခြင် အောက်မေ့ပွားများမှုသည် မရဏဿတိဘာဝနာဖြစ်သည်။

နည်းလမ်းမှားယွင်းစွာ ပွားခြင်း

ချစ်ခင်မြတ်နိုးသူ၏ သေခြင်းကို အောက်မေ့မှုသည် စိုးရိမ်ပူဆွေးမှု သောကဖြစ်တတ်သည်။ မုန်းသူ(ရန်သူ)၏ သေခြင်းကို အောက်မေ့မှုသည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်တတ်သည်။ မချစ်၊ မမုန်းသူ(မသိသူ)သူတို့၏ သေခြင်းကို အောက်မေ့မှုသည် မိမိနှင့်မဆက်စပ်သဖြင့် ထိတ်လန့်မှုသံဝေဂ မဖြစ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် ယင်းပုဂ္ဂိုလ် ၃-ယောက်တို့၏ သေခြင်းကို ဆင်ခြင်မှုနည်းလမ်းသည် မှားယွင်းသည်။

ရည်းမှန် လမ်းမှန် ပွားများခြင်း

မိမိ၏ သေခြင်းကို အောက်မေ့မှုသည် ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အသတ်ခံရသူ၊ အလိုလိုသေသောသူတို့၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကြည့်ရှုပြီးဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာသောသူ၊ ထင်ရှားကျော်ကြားသူတို့၏ သေနေသောရုပ်ကလာပ်ကို ကြည့်ရှုပြီးဖြစ်စေ အာရုံပြု၍ မိမိကိုယ်တိုင်သေနေဘိသကဲ့သို့ နှလုံးသွင်းလျက် ထိုသေနေသောမိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသလို မြင်အောင်ကြည့်၍—

- “ ငါသည် သေရဦးမည်၊
- ငါသည် မုချသေရမည်၊
- ငါသည် သေဘို့ရာ အချိန်ကာလ အပိုင်းအခြားသာ လိုတော့သည်၊
- ငါ၏အသက်ရှင်မှုသည် သေခြင်းတရားနှင့် အဆုံးသတ်ရမည် ”

ဟု သေခြင်းတရား၌ အမှတ်ရမှု-သတိ၊ ထိတ်လန့်မှု-သံဝေဂနှင့် ဆင်ခြင်မှု-သမ္မဇဉ်ဉာဏ်တို့ကိုဖြစ်စေလျက် ပွားများခြင်းသည်သာ နည်းမှန်၊ လမ်းမှန်ဖြစ်သည်။ မှတ်ချက်။ ။ မရဏဿတိဘာဝနာကို ပွားများသောအခါ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု-သောက၊ စိတ်မချမ်းသာမှု-ဒေါမနဿ၊ ကြောက်ရွံ့မှု၊ စိတ်ဓာတ်ကျမှု-ဒေါသစသောတရားများ ဖြစ်လာလျှင် အကုသိုလ်တရားဖြစ်သည်။ မရဏဿတိဘာဝနာသည် အကုသိုလ်တရား မဟုတ်၊ သတိ၊ သံဝေဂနှင့် သမ္မဇဉ်ဉာဏ်ပါသည့် ကုသိုလ်တရားသာဖြစ်သည်ကို သတိပြုရမည်။ သေခြင်းတရား၌ ထိတ်လန့်မှု-သံဝေဂသည် ကြောက်လန့်မှု-ဒေါသမဟုတ်၊ မိမိသည် ပဋိသန္ဓေနေ၍ ဘဝတစ်ခု ရလာလျှင် အိုဘေးတွေ့ကြုံရမည်၊ နာဘေးတွေ့ကြုံရမည်၊ နောက်ဆုံးတွင် သေဘေးနှင့် ဘဝတစ်ခုအဆုံးသတ်ရမည် ဟု ကြောက်စရာ ထိတ်လန့်စရာအနေအားဖြင့် ဆင်ခြင်သိမြင်သောဉာဏ်သာဖြစ်သည်။

မရုဏသုတိဘာဝနာအကျိုးများ

မရုဏသုတိဘာဝနာကို အမြဲမပြတ် ဆင်ခြင်သောပုဂ္ဂိုလ်သည်--

- ၁။ အမြဲမပြတ်နှလုံးသွင်းသည်၏အစွမ်းဖြင့် စိတ်အထုံဝါသနာရခြင်း၊
- ၂။ သေခြင်းလျှင် အာရုံရှိသော အမှတ်ရမှု-သတိ ကောင်းစွာတည်ခြင်း၊
- ၃။ နီဝရဏတရားများ ကင်းကွာခြင်း၊
- ၄။ ဈာန်အင်္ဂါတို့ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခြင်း၊
- ၅။ သေခြင်းဟူသောအာရုံသဘောတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိတ်လန့်ဖွယ် ဖြစ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း အပူနာဈာန်ကို မရဘဲ၊ ဥပစာရဈာန်ကိုသာရခြင်း၊
- ၆။ အမြဲတမ်းမေ့လျော့မှုကင်းခြင်း(သတိမြဲခြင်း)
- ၇။ ဘဝအားလုံးကို ငြီးငွေ့ပြီး ထိုဘဝတွေမှ လွတ်မြောက်လိုသော အမှတ်သညာကို ရရှိခြင်း၊
- ၈။ မကောင်းမှုကို ကဲ့ရဲ့တတ်ခြင်း(မကောင်းမှုကို အပြစ်မြင်ခြင်း)
- ၉။ ပစ္စည်းဥစ္စာများကို မသိုမှီး၊ မသိမ်းဆည်းလို၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့၌ တပ်မက်ကင်းပြီး ဝန်တိုမှုမရှိခြင်း၊
- ၁၀။ မမြဲဟူသောအမှတ်သညာ(အနိစ္စသညာ)၌ အလေ့အကျင့်ရခြင်း၊
- ၁၁။ အနိစ္စသညာထင်မြင်လာသောအခါ ဒုက္ခသဘော၊ အနတ္တသဘောတို့ ထင်ရှားခြင်း၊
- ၁၂။ သေခါနီးကာလ၌ မကြောက်မရွံ့ မတွေဝေဘဲ နိမိတ်ကောင်းထင်ပြီး သေရခြင်း၊
- ၁၃။ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် နိဗ္ဗာန်ကို ရနိုင်ခြင်း၊
- ၁၄။ အကယ်၍ နိဗ္ဗာန်ကို မရလျှင် နောက်ဘဝ၌ သုဂတိဘဝသို့ ရောက်ရခြင်း။
(ဝိသုဒ္ဓိမဂ်၊ ၁။ ၂၃၁။)